

i Tiden vise sig, at de have bygget paa Sand. Deres Bygning vil i sin Tid kunne blive stillet bort, den kan ikke staa sin Proeve. Man plejer dernæst heller ikke, naar man opfører en Bygning, først at opføre Stillaadset. Nej, først lægger man en Grund, og saa bygger man paa den, og efter som Bygningen kommer højere op, opsaettes Stillaadset. Naar man saa er færdig med at bygge, afpudses Bygningen, og Stillaadset tages ned. Jeg har villet opføre en saadan Bygning; men de andre have ikke villet være med i Arbejdet. Den ærede Ordfører fremkom dernæst med en Ytring, som er saa urigtig som vel muligt. Vi fra vor Side ere nemlig fuldt villige til at optage Forhandlingen om en Grundlovsforandring, og naar den ærede Ordfører sagde, at vi ikke vare villige dertil, og at han ikke var tilfreds med det af mig forelagte Forslag, saa er den sidste Del af hans Udtalelser rigtig, men den første er aldeles urigtig. Det er de Herrer, der i Udvalget ikke have villet optage Forhandlingen om en Grundlovsforandring, og jeg antager heller ikke, at de ville være villige til at optage den her i Salen. Ja, de vare maaste villige nok til at optage Forhandlingen derom, til at tale frem og tilbage om en Grundlovsforandring, men de vilde ikke have den, de vilde kun have deres eget Forslag gennemført og ikke en Grundlovsforandring som saadan, der kunde træde i Stedet for det Forslag, som foreligger. Det haaber jeg, den ærede Ordfører ikke vil driste sig til at benægte. Jeg tror ikke — for at gaa endnu videre — at noget eneste Medlem her i Salen, ja maaste ikke en Gang selve Regeringen, kunde fremsætte et Forslag, der vilde være tilfredsstillende for det ærede Medlem, hvis det da ikke udgik fra det ærede Medlem selv. Jeg har heller ikke troet at kunne fremsætte et Forslag, der kunde tilfredsstille det ærede Medlem, men jeg har stillet mit Forslag op som Grundlag for en Forhandling og har opfordret det ærede Medlem til at deltage i denne Forhandling. Dog, det har det ærede Medlem ikke villet. Nej, hvad han har villet, er at gennemføre dette Forslag og kun dette Forslag. Jeg skal gøre en Henstilling til det ærede Medlem. Han vilde jo nu mene, at min Fremstilling af Forhandlingen i Udvalget ikke var rigtig, da jeg talte om de 3 Stemmer, jeg havde faaet for mit Forslag. Jeg kan bekræfte Rigtigheden af, hvad jeg har sagt, og maa derfor tro, at den ærede Ordfører ikke har læst mit Foredrag igennem. Jeg har fremskillet Sagen, saaledes som den er gaaet til, og vil henvisse den ærede Ord-

fører til der at søge sine Oplysninger. Jeg vil gøre en anden Henstilling til det ærede Medlem for Præsids Amtss 6te Valgkreds, hvorved han kan faa en Bekræftelse paa, at, hvad jeg har sagt, er rigtig. Vil det ærede Medlem gaa ind paa, at vi standse denne Sags Behandling, skal jeg sammen med det ærede Medlem, som sluttede sig til mig, fremsætte mit Forslag som et Grundlovsforslag. Jeg skal saa føre Bevis for, at min Paaastand er rigtig, og saa optage Forhandlingen derom (Munterhed). Ja, jeg spørger blot den ærede Ordfører derom. Det er vel det, der er morsomt, at vi skulle optage en Forhandling om en Grundlovsændring og vedtage den; det er vel det morsomme? Jeg paaftønner dog, at den ærede Ordfører har udtalt som sin Mening, at Forsøget fra min Side er alvorlig ment. Ja, det kan den ærede Ordfører være forvisset om. Hvorfor havde jeg nu Grund til at tro, at den ærede Ordfører vilde have arbejdet sammen med mig paa dette Grundlag? Ja, Grunden er de Forhandlinger, der nu i aarevis ere gaaede forud for Behandlingen af denne Sag baade her i Salen, uden for Salen, paa private Møder o. s. v. Jeg kan ikke forstaa andet, end at Stillingen var den, at man gennem en Valgkredsordning skulde se at fæstne vore politiske, vore forfatningsmæssige Forhold, saaledes som det blev udtrykt af den ærede Ordfører, og at Ordningen af Valgkredssagen skulde være en Løstestang til at kunne faa dette igennem. Dog nu bryder man af og ser at ordne Valgkredsforholdene uedn at faa det andet med. Uagtet jeg nu har været villig til alene at optage denne Sag, hvis de Herrer ikke ville gaa videre, har man dog ikke villet være med dertil. Naar nu den ærede Ordfører sidst kom ind paa at omtale Indholdet af mit Forslag, har han selvfølgelig Ret dertil, men jeg har i Udvalget tilbudt den ærede Ordfører — hvad jeg haaber, han heller ikke vil benægte — at jeg vilde imødekomme de Indvendinger, han maatte gøre. Jeg bad ham stille sine Forslag og holdt ikke paa, at Kredse skulde være ligestore, der kunde jo ogsaa komme en anden Ordning. Jeg sagde kun, at de skulle være „omtrent“ ligestore. Men nu siger den ærede Ordfører, at mit Forslag lød paa, at Kredse skulde være lige store. Han springer over Ordet: „omtrent“. (Modsigelse). Jo, han gjorde, og det uagtet han overfor sit eget Forslag som Forsvar meget stærkt paaberaabte sig Ordet: „omtrent“ i Grundlovens § 32, idet han sagde, at hans Forslag kunde rummes inden for Grundlovens